

Somfai Anna

AZ IDŐ RÉSEI

HORGAS BÉLA VERSÉHEZ

2019-01-06 | HORGAS BÉLA VERSÉHEZ, JEGYZET

MILYEN NYILADÉK

*Ha nem volna szó meg
rajzolható hang és vonal mögötti
zajlás
jelentéstelen (lenn vagy fönn akár) akkor
mi lenne hát? Üresség nyilván nyiladék fekete plafon végtelenje.*

*A konyhában
a jégszekrény tetején fatálon
almák pirosa sárgája bár várom
mint meta lep meg hirtelen
belépek. Elbűvöl a fényfestészet
szemem láttára történik meg
íz és illat testet ölt
ahogy nézem a csendélet idomain átsüt nyers édesség fehérre
almahús.*

Közben a februári ég borzongató meleget lehel rám.

Ablakon át forral a nap.

*A méhek bogarak álmában rajzás kísért még korai
rügy és virág már fakadni készül. Az almákat aztán
(nem ezeket)*

*zöld ágak közt fölöttem mint ernyő küllőire
aggatott vörös gömböket látom.*

*Fekszem alattuk fölmagzott lósóskák közt
vasútpart alján homályos kilencéves délutáni lény.*

Kilenc vagy tíz vagy tizenegy.

*Póknyálnál milliószor finomabb légszál-vonallal mindent
elérek innen. Van oda ezüst
szabásmintám*

az almákat összeilleszteni és lenni csak két pont közt.

Dédszüleim falusi házában, a hálósobában hatalmas ingaóra állt. Mindig megbámultam, ahogy súlyosan, biztosan méri, felfogja és magába zárja az egyenletesen hömpölygő időt.

Belestem a szerkezetbe, figyeltem a mutatókat, hátha elkaphatom a titkot, azt a kis rést, nyiladékot, ami két perc, másodperc, pillanat közt ott rejtőzködik, és amitől a jelen hirtelen, azonmód múltra vált.

Később megtudtam, hogy az idő (mint ahogyan semmi más sem), nem mérhető tetszőleges pontossággal, legfeljebb elegendően pontosan. Sőt, minél kisebb darabkákra bontom a világot, és minél közelebről szemlélem, annál bonyolultabb kép bontakozik ki előttem.

És minderre ráakódik a mérésekkel, fogalmakkal és szavakkal nehezen leírható és megközelíthető tartomány, a „hang és vonal mögötti zajlás”. Mi az a vékony háló, ami a jelent a múlttal összeköti? Egyetlen íz, illat, tárgy rést nyithat, és már feszül is a varázsfonál, hirtelen ott találjuk magunkat a régi kertben, tízévesen. De alig pillantunk be a résen, máris összezáródik, hogy egyszer, váratlanul, az érzékelés, álom és véletlen összjátéka megnyissa újra, valamikor, valahol.

kép | Kováts Albert: Diadalkapu